

Kralj Anton in kraljica Milena sta še dolgo vladala presrečno ljudstvo. Nad vhodom njune palače je blestel napis iz samih biserov: »Povračuj hudo z dobrim!«

Kmalu je zavladata mej ljudstvom krščanska ljubezen: in vživali so mir in srečo — zemski raj.

J. S.



Zadnja podobica.

(Piše Janko Barlé.)

Meč podobic sem vam podal, mili čitateljčki, letos v »Angeljčku«, treba, da završim. Poslavljam se letos od vas s to zadnjo podobico.

Kaj ne, ali je lepo spomladi! Vse se budi, vse se preraja. Travniki, polje in gojzd, vse je v jednom cvetu, vse se veseli novega življenja. Ptičice žvrgolé v grmovju in v zraku, solnčece se smehlja na jasnem nebu, pisani metuljčki frfotajo, vse poje, vse raja. Kar je spomlad v naravi, to je tudi vaše mlado življenje, brez skrbij, polno veselja in radosti. Kakor cvetki na polju, tako se vam smehlja vaš rudeči obrazek in lepše kot solnčece na nebu se lesketa vaše čisto nedolžno srčece. Kakor hitri metuljčki, tako hitite tudi vi po vrtovih in tratah, nič vam ne moti vaših otročjih iger. A kadar se vam poljubi, zapojete si brezskrbno, kakor ptičice, pesmico, katero so vas naučili vaša dobra mati. Oj, kako ste srečni! Stariši vas ljubijo, kar najbolje morejo in vas preskrbé z vsem potrebnim. Cvete vam pomlad, pomlad življenja, mladost, katera se smeje vsakemu človeku samo jedenkrat.

Vendar narava ne počiva. Polje oživi, sto in sto rok se premika in obdeluje, kar se je spomladi vsejalo in posadilo. Solnce pripeka in pridnim delavcem teče pot po obrazu. Marljive čebelice letajo od cveta do cveta in nosijo sladki méd v svoje uljnjake. Vse je živo, vse dela, vse se trudi — leto je, in po letu naj dela, kdor hoče kaj dobiti v jeseni.

Tudi vam, moji prijateljčki, bodejo hitro minula otročja, brezskrbna leta. Zapustiti vam bode treba igre in zabave in hajd na delo. Ne strašite se dela, saj vam je dal dobri Bog bistro glavico in zdrave roke. Jeden pojde v šole, drugi v rokodelstvo, tretji bode pomagal starišem pri gospodarstvu. Tako je prav. Vse vam bode lahko, pa če bi tudi imeli kakove težave, molite, in božji blagoslov ne bode izostal. Kar se bode dobrega naučili, vse vam bode kdaj koristilo v življenju.

Čas se dalje pomika. Polje se rumeni, srpi žvenketajo in obilna žetev se vozi domov. Na drevju se rudečé zrela jabelka, plavé se češplje in trta ti ponuja sladkega grozdja. Žitnice in shrambe se polnijo, saj se je približala plodna jesen. Veselo pregleduje kmet svoje gospodarstvo, povsod vidi obilo božjega blagoslova in nagrade za svoj trud. Pozabljen je trud, pozabljeno je delo, saj se je obilno poplačalo.

Če se bode, dragi moji, dobro učili in pridno delali v svoji mladosti, pride tudi vam kdaj plodna jesen življenja. Ta bode postal to, drugi ono; če bode marljivi in pošteni, izvestno ne bode niti jeden kruha stradal. In ne samo, da bode koristili sebi, nego bode tudi drugim. Koristili bode kraju, v katerem živite, koristili bode tudi svoji mili domovini. Ona zemlja, v kateri ste zagledali luč sveta, bode srečna, če bode imela obilo dobrih sinov, kateri jo bodejo ljubili in za njo delali z vsemi svojimi močmi. Poplačan bode vam obilo trud, katerega ste imeli v svoji mladosti, in zavest, da ste koristni članovi človeškega društva, bode vam najlepša nagrada.

Dnevi se krajšajo, listje rumení in pada. Petje v naravi potihne bolj in bolj in mrzel veter oznanjuje približujočo se zimo. Ne mine dolgo in prvi sneg pobeli doline in gore. Narava dremlje, dremlje, dokler se naposled ne zaziblje v dolgo zimsko spanje.

Tudi vam se bode naposled približala zima življenja. Tudi na vašo glavo bode padel sneg in vam pobelil lase. Udje bodejo oslabei, hrbet se bode upognil in sile bodejo začele popuščati. Radi se bode greli pri topli peči in premišljevali svoje življenje. Blagor vam, če vam bode polnila srce zavest, da ste svoje življenje

dobro preživeli, če si ne bodete imeli ničesar očitati in če si bodete svesti, da ste porabili od Boga podeljene vam darove sebi in drugim v korist. Tedaj bodete prav lahko dočakali zadnjega trenutka, ko se vam bode posloviti od svojih znancev in od sveta. Ne bode vas strah dolge večnosti, katera nas vseh čaka. Zatisnili bodete mirno svoje oči. Telo bodejo vam položili v grob, kjer najde mesto bogataš in siromak, duša bode pa odhitela k Bogu v nebesa, kjer vam bode najbolje poplačano vsako dobro delo. Tamkaj ne bode več niti leta, niti zime, tamkaj bode cvetela vedno cvetoča nebeška pomlad, katero dobri Bog podéli vam in — meni.



Senica in vrabec.

Senici vrabec govori,
Oj, vrabec tam na slivi goli:
»Odkod, odkod pa, sestra ti?
Kaj novega je v vasi doli?«

»Novostij mnogo je okrog.
Največ pa, bratec, doli v vasi:
Iz hiš odmeva smeh in jok;
Kaj pravim, to so čudni časi!

Pa čuj! Nebo nocojšnjo noč
Svetnik je Nikolaj ostavil,
Darov tisoč s seboj nesoč
Na svet se širni je odpravil.

Darov otrokom pridnim sto,
A zlobnim šibo je odločil —
Veseli darov je bil vsakdó,
Solzé ob šibi vsak je točil!«

Gregor Gornik.



Tepeškarji.

Naše šibe so srdite!
Kaj se nič jih ne bojite?
Oj, mi hudi smo možje!
Kaj vam ne drhti srce?
Vendar nič vam ne storimo,
Če od vas kaj v dar dobimo:
Malo jabolk, medenic,
Malo dajte od potic.
In če še na našo prošnjo
Kaj olajšate si mošnjo,

Naj ne bo zato vam žal:
Bog za nas bo plačevál!
On vam dal bo lepa vrata,
Lepa vrata — vsa iz zláta,
Okence še bolj lepó,
Vse od biserov svetló,
A še lepšo dal bo srečo,
Milo sreče, v vek cvetečo;
Kdor pa noče dati nič,
Naj pozoblje ga vrabič!

Smiljan Smiljanič.

